

Proč je pokladenský systém zatím v Česku neprůchodný

Nejprve mi dovoluňte, pro naše kolegy a kolegyně, kteří se dosud nezajímali o způsob financování a fungování našeho zdravotnictví, alespoň stručnou rekapitulaci rozdílu mezi naším současným systémem financování zdravotnictví a mezi pokladenským systémem.

Pokladenský systém financování zdravotnictví je postaven na přirozených vztazích, které jsou vždy mnohem efektivnější, než vztahy sebelépe vymyšlené sebechytřejším člověkem. Podstatou fungování tohoto systému je, že nemocný občan požádá lékaře o vyšetření, lékař jej ošetří a pacient mu za jeho práci zaplatí. Při finančně náročnějším ošetření pacient OSOBNĚ lékaři garantuje proplacení jeho zdravotní péče. Protože tento postup je možný jen pro málo bohatých jedinců, je nutné mít povinně zdravotní pojištění, které umožňuje solidaritu mezi bohatými a chudými, stejně tak mezi zdravými a nemocnými, aby nikdo netrpěl nedostatkem lékařského ošetření. K tomuto zabezpečení dostupnosti zdravotní péče slouží skutečné zdravotní pojišťovny (které u nás neexistují), se kterými občané povinně uzavírají své pojištění na zdravý a nemoc, jehož výše není dána genetickým handicapem občana, ale pouze luxusem pojištění pro občana. Předpokládá to individuální smlouvu občana se zdravotní pojišťovnou podle pojišťovacího produktu, který si sám zvolí. Tento systém umožňuje skutečnou solidaritu mezi občany, skutečnou dostupnost lékařského ošetření a navíc jeho skutečnou kvalitu. Tento systém je pravicový, transparentní, využívá přirozených, svobodných vztahů, je nejoptimálnější pro pacienty i pro lékaře.

Náš systém financování zdravotnictví nerespektuje přirozené vztahy a je postaven na vztazích vymyšlených politiky a ekonomy. Občan povinně odevzdá státu svou zdravotní daň, která se pak distribuuje podle politického zadání a podle úředníků ministerstev. Pro iluzi pravicovosti bylo u nás zřízeno několik zdravotních pojišťoven, které však mají centrálně určená, jednotná pravidla hry a smí se lišit jen v nepodstatných rozdílnostech. Nejde o skutečné pojišťovny, které by navazovaly individuální vztahy s klienty na optimální péči, ale právě naopak navazují smlouvy s lékaři na omezování zdravotní péče. Náš systém je klasicky levicový, konstruktivistický, centralistický a netransparentní. Tím umožňuje veliké ztráty na všech úrovních, menší na straně pacientů a lékařů a podstatně větší ztráty centrální, které nelze pro obyčejného člověka prokázat, ale které jsou tím větší, čím více bují ve státě korupce a protekce. Tento systém vytváří pro občany iluzi dostupnosti zdravotní péče, je vůči pacientům nesolidární a vede k nedostupnosti zdravotní péče a ke ztrátě její kvality. To vše je nám již důvěrně známé.

První a nejzávažnější příčina neochoty k nastavení přirozených vztahů je příčina politická. Z mého laického pohledu u nás v Česku neexistuje skutečně pravicová politická strana. Všechny naše strany mají své kořeny v Prognostickém ústavu založeném pod ochranou ministra vnitra Lubomíra Štrougala ku konci komunistické éry. Všichni významní hráči na naší politické scéně pocházejí z tohoto ústavu. Politici emigranti byli po Listopadu z naší politické scény hned z počátku eliminováni. A při dělení republiky se navíc Václavu Klausovi podařilo eliminovat vliv konzervativních pravičáků, na jejichž desateru tezí byla původně zakládána strana ODS.

Všichni naši vlivní politici bez rozdílu stran byli odkojeni komunistickou výchovou a proto ani strana ODS si neváží svobodných, přirozených vztahů a je také naplněna nedůvěrou k občanům, potažmo i k lékařům, a proto ani strana ODS není schopna provést skutečnou reformu zdravotnictví v zájmu pacientů a lékařů. Všechny strany se starají jen o distribuci

vybraných peněz a zájmy pacientů a lékařů jsou jim sekundární. Naši politici si udělali z politiky osobní byznys a služba společnosti je pro ně jen pojem k ovládnutí společnosti.

Nejen naši politici, ale i celá naše veřejnost, jsme nasáklí komunistickou ideologií více než jsme si ochotni připustit. Jsme nasáklí vzájemnou nevraživostí, nenávisť, závistí, chamtivostí, nedůvěrou a neochotou přijmout jakékoliv ozdravné procesy zvenčí. Naši železnou oponu jsme sice fyzicky zlikvidovali, ale sami v sobě si ji neseme dál. Jen žádný čerstvý vítr, žádného Jana Švejnara, máme své vůdce! To není podhoubí pro nový kvas společnosti, to je stále jen ten zasmrádlý kvas Prognostického ústavu.

Je proto pochopitelné, že nejsme schopni v zájmu dobrého fungování zdravotnictví udělat skutečnou reformu zdravotnictví. Lékařů a skutečných pacientů, kteří by bez lékařské péče nepřežili, je z hlediska počtu voličů a dle pohledu našich politiků, žalostně málo. Je třeba zfanatizovat davy, že mohou mít zdravotnictví zadarmo, a podněcovat jejich nenávisť vůči lékařům, aby politikům nepřekáželi v distribuci peněz, které si občané zaplatili na své zdraví.

Osobně bych byl rád, pokud bychom nemuseli prožít totální destrukci našeho zdravotnictví. Bylo by to kruté vůči našim občanům, zejména těm nejchudším. Ale tím, že si nevážíme normálních, přirozených, svobodných vztahů, že chceme vše stále jen levičácky organizovat bez rozdílu stranických nálepek, se víceméně řítíme do této destrukce.

Na závěr: Prý to naši politici musí nějak uplácat, aby zdravotnictví přežilo, prý naši lékaři jeví příliš malý zájem na zvýšení svých příjmů, prý občané nemají důvod požadovat změny ve zdravotnictví, prý jsem příliš velký pesimista... Přesto mám strach, co bude.